

Editorial

" SOBRE LA PAU "

"Sobre la pau" és el títol d'una nova cançó d'En Raimon. Tot llegint la seva bonica lletra, vaig pensar que us podria dir quelcom sobre la pau.

Cal només llegir els diaris o escoltar els "telediàrics" per adonar-nos de que no hi ha pau en el món. En ell hi trobem la presència nefasta de la guerra que provoca tantes morts injustes, innocents. Un món on es belluga el fantasma sempre amenaçant de la guerra i de la violència; on la competència de les armes nuclears cada dia creix més; on hi ha unes barreres, formades només pel color de la pell, que separen els homes dels homes; on una quantitat ingent d'homes pateixen una extrema necessitat; on uns homes n'exploten d'altres especulant amb el treball humà com una mercaderia qualsevol, subjecte a les lleis del mercat i de la competència; un món on no tothom té vivenda digna i treball.

Bé, doncs, tot això (inclin-hi els punts suspensius) ens diu que en el nostre món no n'ha ha, de pau. I és bon trist, tanmateix!

Per això tothom parla de la pau: Pau VI, els polítics...

Els homes la canten: "Hem de viure en pau, hem de viure en pau, hem de viure en pau tots junts..." diu una estrofa de la cançó "Tots junts vencerem" (Adaptació d'un cant tradicional dels negres nordamericans, que canta la Joan Báez).

"No més guerres, no més guerres, no més guerres sobre meu, sobre mou. I abans de ser un esclau enterreu-me sota el fang i deixeu-me viure en pau i llibertat" (De "Vull ser lliure").

Aquest mot - pau - que surt de tantes boques, no sempre significa el mateix, de vegades és una paraula buida, com diu i canta molt bé Raimon:

"De vegades la pau
no és més que així
una paraula buida
per a no dir res
de vegades la pau.

"De vegades la pau
és un desert.
De vegades la pau
tanca les boques i lliga les mans
només et deixa les camos per fugir..."

Em limitaré, doncs, a dir-vos breument el que és, per a mí, la pau.

Les constatacions que feia a dalt em priven d'entendre la pau sols com l'absència de guerra. És quelcom més. Personalment crec que la pau és sinònim de "bé comú", amb tot el que signifiquen aquestes dues paraules. No sabria donar-ne una definició exacta, però sí senyalar els camins que condueixen a ella, i són: la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat.

Si en un país o en una família hi falta una d'aquestes bases fonamentals, es pot dir que en aquest país o en aquesta família no hi ha pau. Hi haurà tranquil·litat (a la força!), ordre... però no pau.

Vosaltres mateixos feu córrer la imaginació i suposeu, per uns moments, que en una família qualsevol hi manca una de les quatre bases sobre les que s'ha de construir la pau.

Quina és la vostra conclusió?

La pau, doncs, resta com una fita a la que encara s'ha de arribar, a la que ens hem d'acostar.

Com una finalitat que cal conquerir amb un esforç conjunt, de tots els homes i de tots els pobles.

Amb tot, crec, sempre serà un apropament o una conquesta parcial, precària i fràgil.

Caldrà una intervenció divina? (que no ens estalviï cap esforç, s'enten).

Aquesta és la meua fe.